

§ 19 zmienených pravidiel rozhodujú o odvolaniach, bola-li v I. stolici dávka predpísaná obecným starostom, v II. stolici obecné zastupiteľstvo, v III. stolici bezprostredný dohliadací úrad a vo IV. stolici vyšší dohliadací úrad a ďalej bolo vyslovené, že vzhľadom na ustanovenie § 58 zák. č. 329/21 pokiaľ ide o veľké a malé obce prísluší na Slov. rozhodovať o odvolaniach počnúc dňom 1. januára 1923, pokiaľ nebudú sriadené okresné a župné senáty podľa zák. č. 158/20 — k čomu ale vôbec nedošlo — ako bezprostrednému dohliadaciemu úradu a v ďalšom postupe stolíc ako vyššiemu dohliadaciemu úradu, novým okresným a župným úradom.

Zmena tohoto právneho stavu nastala dňom 1. júla 1928 tým, že tohoto dňa nabyt na území Slov. účinnosti zákon o organizácii politickej správy zo dňa 14. júla 1927 č. 125 Sb., ktorým bolo na Slov. zavedené nové sriadenie zemské s úradom zemským a s úradmi okresnými. Pôsobnosť týchto úradov vymedzená bola v §§ 4 a 5 cit. zák. tak, že podľa § 4 úrady okresné na Slov. vykonávajú vnútornú správu a práva, ktoré podľa predpisov dosiaľ platných prislúchali okresným úradom, okresným náčelníkom a okresným výborom, kdežto úrad zemský na Slov. vykonáva podľa § 5 vnútornú správu a práva, ktoré podľa predpisov dosiaľ platných prislúchali župným úradom, županom, župným zastupiteľstvom a výborom.

Podľa právneho stavu takto vytvoreného bol tedy prípustný ďalší inštančný postup podľa § 19 cit. pravidiel do rozhodnutia obecného zastupiteľstva vo veci dávky z prírastku hodnoty nemovitosti na okresný úrad a to i vzhľadom na ustanovenia vl. nar. z 28. júla 1928 č. 96 Sb. a vl. nar. č. 186/1929 nabyvšieho účinnosti dňa 15. januára 1930, tedy ešte pred vydaním napadnutého rozhodnutia.

Žal. úrad označil tedy neprávom svoje rozhodnutie ako konečné rozhodnutie úradu správneho v smysle § 5 zák. o ss. Toto nesprávne poučenie o opravných prostriedkoch zakladá podstatnú vadu pokračovania.

Č. 10.922.

O b e c n í d á v k y: Jsou celní úředníci německé říše, bydlící a vykonávající svůj úřad na území čsl., osvobození od obecní dávky z nájemného a od obecního poplatku za používání obecní stoky (smlouva mezi říší německou a republikou čsl. č. 118/1923 Sb.)?

(Nález ze dne 7. prosince 1933 č. 20.973.)

V ě c: Otto L. ve V. proti okres. úradu v Přísečnici o obecní dávky.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: St-li byla z bytu jím najatého v domě čp. . . . ve V. za léta 1926, 1927 a 1928 předepsána městským úřadem ve V. obecní dávka z nájemného a poplatek za používání obecní stoky. Odvolání bylo v cestě instanční nař. rozhodnutím zamítnuto z těchto důvodů: »V odvolání na okresní úřad popírá st-l, že celní úředníci německé říše, kteří konají službu v čsl. republice, mohou býti podrobeni obecní dávce z nájemného a poplatku za používání obecní stoky, ježto tyto dávky a poplatky je považovati za přímé dávky, a odvolává se na čl. XVIII smlouvy, uzavřené mezi německou říší a čsl. republikou (č. 118/23 Sb.),

podle něhož ustanovení čl. XVII uvedené smlouvy je použití také na osoby, které jsou v službách celních jednoho z obou států a které jsou zaměstnány v úředním místě této správy, ležícím v obvodu druhého státu, a jenom z toho důvodu tam bydlí, jsou-li naznačené osoby příslušníky státu, který je vysílá. Čl. XVII vyslovuje, pokud jde o tyto úředníky, jen osvobození od přímých daní. V § 3 výběrčích pravidel pro dávku z nájemného ve znění vl. nař. z 27. dubna 1922 č. 143 Sb. jsou od dávky z nájemného osvobozeny jen osoby, které na základě státních smluv neb podle zásad mezinárodního práva nemohou býti podrobeny »obecní dávce«. Čl. XVII uvedené státní smlouvy obsahuje jen osvobození od př. daní a nikoliv od obecních dávek. Dávka z nájemného není přímou daní, nýbrž samostatnou obecní dávkou. Poplatek za užívání obecních stok je náhradou za používání zařízení zřízených a udržovaných obcí v zájmu veřejném. Nemohou proto ustanovení čl. XVIII pokud se týče XVII cit. státní smlouvy býti použita na samostatné obecní dávky a obecní poplatky, ani na daný případ ustanovení mezinárodního práva, a neodporuje ustanovení § 3 výběrčích pravidel nařízení č. 143/22 a č. 15/28 ustanovením cit. státní smlouvy.«

O stížnosti na toto rozhodnutí uvážil nss:

Stížnost opírá svůj nárok na osvobození od uvedených obecních dávek nejprve o ustanovení čl. XVII a XVIII smlouvy A, uzavřené mezi čsl. republikou a německou říší, a publikované pod č. 118/23 Sb., kterážto ustanovení podle jejího názoru je vykládati extensivně a proto použiti i na obecní dávky. Nss nemohl stížnosti přisvědčiti.

Podle čl. XVII cit. smlouvy A) jsou diplomatictí, konsulátní a jiní zástupci obou smluvních států za podmínek tam blíže uvedených osvobozeni od přímých daní ve státě, jenž je přijímá. Tato zásada platí podle čl. XVIII obdobně pro osoby, které jsou ve službách celních a železničních správ jednoho z obou států. Podle závěrečného protokolu k uvedené smlouvě, který je podle svého úvodu integrující součástí smlouvy (ustanovení k A 1), pokládají se za přímé daně ve smyslu smlouvy A na straně čsl. republiky nynější a příští státní daně výnosové s přírážkami, daně z příjmu a daně z majetku.

Týkají se tedy podle authentického výkladu závěrečného protokolu všechna ustanovení smlouvy A, tedy i ustanovení čl. XVII a XVIII, pouze státních daní, nikoliv samostatných obecních dávek. Je tudíž souhlasiti s žal. úřadem, když vyslovil, že se uvedená ustanovení naznačené státní smlouvy nevztahují na daný případ.

Stížnost poukazuje pak na § 3 čl. VI vl. nař. č. 15/28 Sb. Toto ustanovení samo není však právní normou pro vyměření obecní dávky z nájemného, nýbrž jenom vzorcovým pravidlem; normou právní jsou pouze dotčená pravidla tou kterou obcí usnesená. Pravidla o vybírání obecní dávky z nájemného neb z pronajatých místností ve V., platná na rok 1928 a další, schválená osk-í v Přísečnici usnesením z 30. května 1928, obsahují ovšem stejné ustanovení. Podle § 3 těchto prav. jsou s podmínkou, že vzájemnost je zaručena a že nejsou příslušníky čsl., od dávky osvobozeny osoby, jimž podle mezinárodního práva přísluší právo exterritoriality, konsulové z povolání a osoby jim na roveň postavené.

Stížnost má za to, že st-lé jakožto říšsko-němečtí celní úředníci, bydlící a vykonávající svůj úřad na území čsl. republiky, jsou podle této normy osvobozeni od dávky, poněvadž čl. XVIII shora uvedené smlouvy postavil tyto úředníky na roveň diplomatickým, konsulátním a jiným zástupcům státním, uvedeným v čl. XVII. Bezdůvodnost této námitky vyplývá však již z toho, že se uvedená smlouva, jak již uvedeno, vůbec netýká obecních dávek. Že by pak celní úředníci nějakou všeobecnou normou byli ve všech směrech postaveni na roveň osobám, jimž podle mezinárodního práva přísluší exteritorialita, nebo konsulům z povolání, stížnost nenamítá a nss toho neshledal. Je proto také bezvýznamné, zda v poměru k německé říši ohledně dávkové povinnosti celních úředníků je zaručena vzájemnost čili nic.

Č. 10.923.

Policaijné právo trestné (Slovensko): Pre pokračovanie trestnopolicaijné, provedené uradmi správnymi ohľadne priestupku podľa čl. 3 odst. 2 zák. č. 125/1927 Sb. je bez právneho významu, zda snad čin kladený obvinenému za vinu podľa tohoto predpisu zakladá i skutkovou podstatu trestného činu, ktorého stíhanie je vyhradené trestným súdom, a aký bol výsledok pokračovanie prevedeného snád' pre tento trestný čin pred trestným súdom.

(Nález zo dňa 9. decembra 1933 č. 20.755.)

V ec: Dr. Štefan K. v Lučenci proti zemskému úradu v Bratislave o policajný priestupok.

V ý r o k: S ť a ť n o s ť s a z a m i e t a p r e b e z d ô v o d n o s ť.

D ô v o d y: Policaijný komisariát ako policajný trestný súd v Lučenci rozhodnutím zo dňa 18. marca 1930 vyslovil toto: Uznáva sť-ľa vinným v priestupku proti článku 3 odst. 2 zák. zo dňa 14. júla 1927 č. 125 Sb., ktorý spáchal tým, že dňa 16. novembra 1929 v hostinci K. v L. počas odbývania banketu na počesť senátora Dra Sz. pred 96 osobami predniesol prípitok (toast), ktorý nazval modlitbou, následovného znenia: »Hiszek egy istenben, hiszek egy imában, hiszek egy Szilassy dr. boldogságában!« a »Nem, nem soha sem hagyjuk el Dr. Szilassy senátort.« (»Verím v boha, verím v jednu modlitbu, verím, že Dr. Szilassy bude šťastný,« »Nie, nikdy neopustíme Dra Szilassyho, senátora«); týmito slovami, ktoré sa zväčša shodujú s irredentickou modlitbou Maďarov, v Lučenci všeobecne známou, porušil obvinený povinnú slušnosť a zodpovedné chovanie sa voči všetkým na bankete prítomným spoluobčanom maďarskej národnosti a tým vzbudil tak u na bankete prítomných jako aj u občanstva mesta L. čsl. národnosti verejné pohoršenie. Preto policajný komisariát menovaného na základe horecitovaného zák. odsudzuje na 300 Kč peňažitú pokutu. Vymeraná peňažitá pokuta má byť rátajúc od právomoci tohoto výroku behom 15 dní zaplatená, ináč bude exekvovaná, a v páde nedobytnosti na 15 dňový zátvor premenená. Vymeraná peňažitá pokuta má byť obrátená na ciele označené v článku 11 zák. č. 125/27, totiž prináleží štátu. Roz-